

Een nieuw begin

Santa Montefiore bij Boekerij:

*Onder de ombu-boom
Het vlinderkistje
De Vergeet mij niet-sonate
De zwaluw en de kolibrie
Valentina's laatste reis
De zigeunermadonna
Het geheim van Montague
De Franse tuinman
In de schaduw van het palazzo
De affaire
Villa Magdalena
Fairfield Park
De vuurtoren van Connemara
De dochter van de imker
De witte duif
Onder de Italiaanse zon
Een handvol geluk (voorheen Het gouden licht)
Naar de overkant
Een tijdloze liefde*

*De vrouwen van kasteel Deverill
Als de rododendron bloeit
De laatste roos van de zomer
De vergeten Deverill
De verre horizon*

*Bij het licht van de maan
Een nieuw begin*

boekerij.nl
santamontefiore.co.uk

SANTA MONTEFIORE

Een nieuw begin

Zal haar Nieuwjaarsbal het succes worden dat de
ongekroonde koningin van het dorp verdient?

Vertaald door Erica Feberwee

ISBN 978-90-225-9665-4

ISBN 978-94-023-1949-1 (e-book)

ISBN 978-90-528-6517-1 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Flappy Investigates*

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München

Omslagbeeld: © Shutterstock.com en stock.adobe.com

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2022 Santa Montefiore

© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn vriendin Nicole Majdalany,
die me altijd weer aan het lachen weet te maken*

1

Badley Compton, Devon, 2010

Als Flappy érgens een hekel aan had, dan was het aan mensen die zich bemoeiden met andermans zaken. Ze beschouwde elke schending van privacy als ver beneden haar waardigheid. Het was iets waaraan zij zich nooit, maar dan ook nóóit schuldig zou maken. Tenzij het écht niet anders kon. En in dit geval was het – helaas – onvermijdelijk.

Omzichtig, om niet met haar lichtgekleurde kasjmier truitje aan de doornige takken te blijven haken, hurkte ze tussen de braamstruiken en richtte ze haar verrekijker op het echtpaar dat in de tuin van Hollyberry House bij een dode appelboom stond: een aantrekkelijke jonge vrouw met glanzend bruin haar en een rank figuurtje, en een kale, brildragende man met een normaal postuur. Zij was bo-

hemienachtig gekleed, zoals Flappy het met een licht krullen van haar bovenlip zou omschrijven; hij droeg een suède jasje en een spijkerbroek. Typisch mensen die Londen achter zich hadden gelaten, in de hoop in Badley Compton een landelijk paradijs aan te treffen. En ach, Flappy kon het hun niet kwalijk nemen. Het dorp was ontegenzeggelijk charmant. Erg charmant zelfs, met zijn pittoreske haventje, waarin de vissersboten met hun blauw geschilderde romp zachtjes op en neer deinden; met zijn karakteristieke negentiende-eeuwse rijtjeshuizen, zijn boekhandel en zijn ouderwetse cafés en niet te vergeten met zijn hechte gemeenschap die in de huidige, jachtige wereld een zeldzaamheid mocht heten. Voor mensen uit de grote stad was Badley Compton een plattelandsidylle. En van die idylle was Flappy de onbetwiste koningin. Zonder háár geen zomer-*fêtes* en rommelmarkten, geen Oogstfestival met een uitgebreide high tea, geen halloweenparty, geen leesclub, geen 1 mei-feesten met zang en dans. Het waren stuk voor stuk gelegenheden die bijdroegen aan de onderlinge verbondenheid, en ze werden allemaal bedacht en georganiseerd door Flappy Scott-Booth. Niet dat ze zich daar óóit op zou laten voorstaan. Flappy was, in het diepst van haar ziel, een en al minzaamheid en altruïsme. Maar nu deze twee nieuwkomers, deze parvenu's uit Londen, zo vermetel waren geweest – om niet te zeggen dat ze het onbeschaamde lef hadden gehad – om afgelopen zondag op de voorste rij in de kerk te gaan zitten, op de plekken waar Flappy en Kenneth Scott-Booth al bijna dertig jaar zaten, waren haar minzaamheid en haar altruïsme tot het uiterste – en daar

ruimschoots voorbij – op de proef gesteld. Er moest worden ingegrepen.

Flappy observeerde het stel aandachtig, maar kon niet horen wat er werd gezegd. Tot de vele talenten die ze bezat, behoorde helaas niet liplazen. Ze richtte de verrekijker op de boom, vermoedend dat ze overlegden of ze die al dan niet zouden omhakken. Als ze háár om haar – deskundige – advies zouden vragen, zou Flappy voorstellen er een *Rosa brunonii* tegenaan te laten klimmen, een ramblerroos uit de Himalaya. Ze had er zelf ook een, in de tuinen van Darnley Manor, en die was werkelijk spectaculair. Wanneer Kenneth en zij de diverse schitterende tuinen in juni drie weken openstelden voor het publiek, dwong de ramblerroos elk jaar opnieuw zowel bewondering als ontzag af bij de bezoekers die van heinde en verre toestroomden. De ramblerroos van Darnley mocht beslist een van de wonderen van Badley Compton worden genoemd.

Ingespannen turend door de verrekijker liet Flappy haar kritische blik over de bloemperken gaan. Arme, árme borders, dacht ze in een opwelling van leedvermaak, die haar met schaamte zou hebben vervuld als ze zich ervan bewust was geweest. Maar Flappy was een meester in het negeren van haar minder minzame en altruïstische kanten. De tuin van Hollyberry House was één grote overwoekerde bende. Het zou een hoop werk kosten om daar weer iets moois van te maken. Met een diepe zucht vanwege de pech van de nieuwe bewoners beseftte ze hoe ongelooflijk gelukkig zij zich mocht prijzen met haar legertje tuinmannen dankzij wie de borders en de gazons, het arboretum en de fruitbo-

men er altijd uitzagen om door een ringetje te halen. Ze vroeg zich af wie het onfortuinlijke echtpaar zou inhuren om orde te scheppen in de gruwelijke wirwar van winde en vlier rond hun nieuwe huis. Minachtend snuivend liet ze de verrekijker zakken. Eén ding was duidelijk: het jonge stel zou dit dorp voorlopig nog niet verlaten.

Nog altijd omzichtig werkte Flappy zich tussen de struiken vandaan. Terwijl ze haar broek afklopte zag ze een vertrouwde gele Volkswagen aankomen. Mabel, haar beste vriendin en officieuze hofdame, zat krampachtig over het stuur gebogen, met haar blik strak op de weg gericht. Zodra ze Flappy in de gaten kreeg, wierp ze een blik in haar achteruitkijkspiegeltje, en toen ze zag dat er niemand aan kwam, stopte ze en liet ze haar raampje zakken. ‘Flappy!’ riep ze met een verbaasde blik op de verrekijker. ‘Wat doe jij hier?’

Flappy stak haar kin naar voren en schudde meewarig haar hoofd, alsof het toch duidelijk moest zijn wat ze hier deed. ‘Vogels kijken, Mabel. Ik heb net de uitzonderlijk zeldzame *Stercorarius longicaudus* gespot, ofwel de kleinste jager. Niet te verwarren met de *Stercorarius pomarinus*, de middelste jager. De meeste mensen halen de twee soorten door elkaar.’ Als ze eerlijk was moest Flappy bekennen dat ze geen idee had hoe de vogels eruitzagen, maar een paar dagen eerder had ze er op het lokale nieuws twee Noorse vogelaars over horen praten. En als Flappy érgens op kon bogen, dan was het op een uitstekend geheugen, waaruit ze bovendien altijd precies op het juiste moment de juiste informatie wist op te diepen. Zo ook nu weer.

Mabel was diep onder de indruk, ook al vond ze het

merkwaardig dat haar vriendin midden in het dorp aan vogels kijken deed. Ze wist niet beter of vogelaars trokken het veld in, of ze gingen naar het strand. Maar in het besef dat Flappy altijd alles beter wist, waakte ze ervoor dat hardop te zeggen. ‘Wil je een lift?’ vroeg ze in plaats daarvan.

Flappy stapte naast haar vriendin in de Volkswagen. ‘Mijn auto staat bij de pub.’

Mabel giechelde. ‘Straks denken ze nog dat je ’s ochtends al aan het bier zit.’

Flappy fronste haar wenkbrauwen. ‘Dat kan ik me niet voorstellen, Mabel.’

‘Nee, natuurlijk niet. Als er in dit dorp *ié*mand is die *niét* al zo vroeg aan het bier zou zitten, dan ben jij het.’ Mabel was er alles aan gelegen om haar vriendin niet tegen de haren in te strijken, en doordat ze net langs Hollyberry House was gekomen, schoot haar iets te binnen. ‘Weet je nog dat jonge stel dat zondag in de kerk op jullie plaatsen ging zitten?’

‘Het zijn niet *ón*ze plaatsen, Mabel.’ Flappy deed haar best luchtig te klinken, alsof ze er absoluut geen aanstoot aan had genomen.

‘Nou, officieel niet, maar iedereen weet dat jullie daar altijd zitten.’

‘Wat wilde je zeggen over dat stel?’ Flappy keek uit het raampje alsof ze nog altijd op zoek was naar de kleinste jager en niet echt in het antwoord geïnteresseerd was.

‘Ze komen uit Londen. Uit Bloomsbury. Hij doet iets met computers, zij is journalist, en ze hebben twee kinderen. Martha en Rafe.’

Flappy had het niet zo op journalisten, en ook niet op mensen die in de ICT werkzaam waren, dus ze snoof misprijzend. ‘Ik begreep dat zij de kopers zijn van Hollyberry House. En dat de tuin verschrikkelijk verwaarloosd is,’ zei ze opgewekt. ‘Dus misschien zou ik een van mijn tuinmannen bij ze langs moeten sturen. Lijkt je dat geen aardige geste?’

‘Nou en of. Erg aardig.’

‘Voor mij is het een kleine moeite. Maar voor die jonge mensen zou wat advies van een echte tuinman zo veel betekenen.’

‘Je bent zo gul, Flappy. Ik weet zeker dat ze het enorm zouden waarderen.’

‘Dan ga ik het meteen regelen.’ Flappy kneep peinzend haar ogen tot spleetjes. ‘Hun naam is me ontschoten.’ Dat was niet waar, want er ontschoot Flappy nooit iets.

‘Price. Jim en Molly Price,’ vertelde Mabel behulpzaam. ‘Zij was vanochtend bij Big Mary voor een kop koffie. Verder niks. Alleen koffie. Met zo’n figuurtje eet ze blijkbaar nooit een croissantje, laat staan gebak.’

‘Ach, de jeugd,’ verzuchtte Flappy. ‘Dat is het fijne van ouder worden. Dat je je geen zorgen meer maakt om je gewicht. Ik eet als een dokwerker, dat weet je. Er zijn belangrijker dingen om je zorgen over te maken dan een paar pondjes meer of minder.’

Mabel stopte bij The Bell and Dragon. ‘Zal ik vanmiddag even aanwippen?’ vroeg ze gretig. Ze genoot van haar positie als Flappy’s beste vriendin, waaraan ze het privilege ontleende om ook spontaan langs te komen. Zonder uitnodiging.

‘Dat zal niet gaan. Ik heb vanmiddag met Hedda afgesproken. Weet je wat, kom morgenochtend op de koffie. Samen met de anderen. We moeten ons buigen over de plannen voor het nieuwjaarsbal.’

‘Een bal? Ik dacht dat het gewoon een feest zou worden?’ De traditionele viering van de jaarwisseling werd altijd in het gemeentehuis gehouden.

‘Het wordt een bal. En ik ga het organiseren. Op Darnley!’ Flappy bedacht het ter plekke.

Mabels ogen begonnen te stralen. ‘O, Flappy! Wat een geweldig idee.’

‘Dat vind ik ook.’ Flappy snoof voldaan. Hedda Harvey-Smith mocht dan een onuitwisbare indruk hebben gemaakt met haar feest aan het eind van de zomer, Flappy was vast van plan om zelfs háár het nakijken te geven. ‘Het wordt een grootse viering. Een bal zoals dat in de geschiedenis van Badley Compton nog nooit is vertoond.’

‘Nou, het zomerfeest van Hedda en Charles was anders ook behoorlijk spectaculair,’ merkte Mabel op. Want Hedda had niet alleen Monty Don uitgenodigd, de beroemde televisietuinman, ze had bovendien Jason Donovan weten te engageren voor een optreden!

‘Mijn bal wordt nog véél spectaculairder,’ verklaarde Flappy vastberaden, en Mabel twijfelde er niet aan of ze zou gelijk krijgen.

Toen Flappy was uitgestapt, keek Mabel haar vriendin zowel bewonderend als jaloers na terwijl die naar haar auto liep. Flappy mocht dan al in de zestig zijn, dankzij haar ranke postuur leek ze veel jonger. Haar broek zat haar als gego-

ten, haar kasjmier trui kleurde prachtig bij haar topaasblauwe ogen, en haar onberispelijk gekapte blonde bob, haar hoekige kaaklijn en haar hoge jukbeenderen verleenden haar gezicht een opmerkelijke schoonheid. Mabel zuchtte bij het zien van zo veel moeiteloze perfectie. Zelf deed ze verwoede pogingen om het voorbeeld van haar vriendin na te volgen, maar ze kwam niet verder dan een slechte imitatie. Met als gevolg dat Flappy niets in de gaten had. Maar als ze had geweten hoezeer haar vriendin zich inspande om op haar te lijken, zou ze zich geveleid hebben gevoeld. Er bestond tenslotte geen groter compliment dan dat anderen je imiteerden.

Onderweg naar huis draaide Flappy Dolly Parton. Wanneer ze iemand bij zich in de auto had gehad, zou ze een cd van Andrea Bocelli hebben opgezet of iets anders klassieks, maar in haar eentje jubelde ze genietend mee met 'Jolene'. Ze hoorde zichzelf graag zingen. Als alles anders was gelopen, als ze een leven had geleid met minder verantwoordelijkheden en met minder Kenneth, zou ze misschien wel zangeres zijn geworden.

Bij de statige hekken van Darnley Manor gekomen, sloeg ze de met bomen omzoomde laan in naar de villa. Tussen de stammen door kon ze hier en daar een glimp opvangen van de tuin, waar tuinmannen in identieke groene t-shirts en kaki broeken druk doende waren de struiken en de taxushagen te snoeien. De herfst deed zijn intrede, de bladeren verkleurden tot warme tinten geel en bruin, met hier en daar een vurig rood accent. Telkens wanneer ze bij thuiskomst de villa zag opdoemen, maakte een intens

gevoel van voldoening zich van haar meester. En dat niet alleen, ze voelde zich ook innig dankbaar, want ze wist maar al te goed hoe gelukkig ze zich mocht prijzen met zo'n schitterend huis.

Darnley Manor bood een ronduit imposante aanblik. Statig was misschien niet het juiste woord, maar het scheelde niet veel. De villa stamde uit de achttiende eeuw, wat op zich al buitengewoon voornaam was. Bovendien was er een eeuw later bij een grootscheepse renovatie een aantal ruime kamers bijgebouwd, waarvan de grote ramen met roedeverdeling uitkeken op het croquetgazon, dat als decor diende voor alles wat Flappy op Darnley organiseerde. De harmonieuze proporties en de oude stenen in een donkere zandkleur verleenden de villa een betoverende charme, die nog werd versterkt door de blauwereggen die langs de muren woekerde en die in het voorjaar uitbundig bloeide.

Flappy parkeerde op het grind aan de voorkant, naast de karamelkleurige Jaguar van Kenneth. Uitgelaten beklom ze de treden naar de voordeur, met veerkracht in haar tred. Op het moment dat ze de hal binnenkwam, verscheen de gedrongen gestalte van Kenneth bovenaan de trap. Hij had zich na het golfen blijkbaar al verkleed, want hij droeg een rode broek en een blauw overhemd dat licht om zijn buik spande. 'Aha, daar ben je weer! Wat fijn.'

'Dag, lieverd. Lekker gegolft?'

'Nou, dat zal ik je vertellen!' Hij klonk hevig verontwaardigd. 'Er ging een hond aan de haal met mijn bal!'

'Ik dacht dat honden niet op de baan mochten komen.' Met 'de baan' bedoelde ze natuurlijk de Scott-Booth Golf

Club, die Kenneth had laten aanleggen toen Flappy en hij zich zo'n dertig jaar eerder in het dorp hadden gevestigd. De dure, onberispelijk onderhouden baan was voor Kenneth een bron van vreugde en trots, en voor Flappy betekende die haar redding. Want welke vrouw wil haar man de hele dag om zich heen hebben?

‘Dat vervloekte beest was uit een auto ontsnapt.’

‘Wat buitengewoon onzorgvuldig van zijn baasje. Je hebt toch wel geklaagd, hoop ik? Dit soort gedrag kan niet worden getolereerd.’

‘Dat wilde ik net gaan doen toen ik ontdekte wie het baasje was.’

‘O? Wie was dat dan?’ Nu was Flappy's nieuwsgierigheid pas echt gewekt, want in de ogen van Kenneth waren alle mensen gelijk; markies of melkboer, het maakte voor hem geen enkel verschil. Tenslotte was hijzelf van eenvoudige komaf en had hij zich op eigen kracht opgewerkt tot miljonair door een fastfoodimperium uit de grond te stampen. Flappy was zich daarentegen scherp bewust van status en klasse. Dus ze vroeg zich af wie in de ogen van Kenneth zo belangrijk kon zijn dat klagen over een loslopende hond op de baan geen pas gaf.

‘Colin Montgomerie.’

Flappy rolde met haar ogen. ‘De golfer?’ Is dat alles, dacht ze teleurgesteld. Ze had op zijn minst een royal verwacht.

‘Ja, de beroemde golfer. Dus je begrijpt, ik kon hem moeilijk op het matje roepen over die hond. Ook al joeg dat dekselse beest de hele green over met mijn bal. Als hij hem nou in de hole had laten vallen, dan was het natuurlijk

een ander verhaal geweest.' Grinnikend kwam hij de trap af. 'Trouwens, ik had net Jasper aan de telefoon, en weet je wat hij zei?' Hij trok grijnzend zijn wenkbrauwen op.

'Dat hij eindelijk genoeg verdient om zijn vader niet meer om geld te hoeven vragen?'

'Nee, daarvoor belde hij niet. Maar wel om te vertellen dat Briony en hij gaan verhuizen. En je raadt nooit waarheen. Ze gaan verhuizen naar...' Hij laste een korte stilte in, met de bedoeling een dramatisch effect te creëren. In plaats daarvan wekte hij alleen maar ergernis bij zijn vrouw, die haar schoondochter als een pretentieuze snob beschouwde. 'Badley Compton!' onthulde Kenneth triomfantelijk.

Flappy was geschokt. 'Wat? Komen ze hierheen? Gaan ze hier wonen?'

'Nou, niet hier, bij ons in huis. Ze willen iets huren in het dorp. Geweldig, hè? Ze komen volgende week al. Dus dat betekent dat we samen Kerstmis kunnen vieren.'

'Dat is wel een beetje plotseling.'

'Blijkbaar stond het al geruime tijd op de planning.'

'Waarom hebben ze dan niks gezegd?'

'Je weet hoe Australiërs zijn. Impulsief. Spontaan.'

'Dat is allemaal leuk en aardig, maar ik voel me er nogal door overvallen.'

'Kom kom, het lijkt me leuk om in elk geval een van de kinderen in de buurt te hebben.'

Een van de kinderen, ja, dacht Flappy, en ze wenste dat Jasper zijn vrouw in Australië zou laten. Maar ze was wel zo verstandig om dat niet hardop te zeggen. Want als ze érgens aan hechtte, dan was het aan goede manieren. 'Ja,

dat is ook zo. Verrukkelijk, dat is het!’ zei ze stralend, want als Flappy íéts tot in de perfectie beheerste, dan was het een vrolijk gezicht opzetten wanneer dat van haar werd verwacht. ‘Kom, we gaan lunchen. Dan vertel ik je over de nieuwe bewoners van Hollyberry House. Ik heb net ontdekt wie dat zijn.’

‘Iemand die golf speelt?’ vroeg Kenneth hoopvol terwijl hij haar naar de keuken volgde.

‘Dat lijkt me niet, lieverd. Zo te zien voelt hij zich meer thuis in een chique bar in Soho, met een droge martini, dan met een iron op de derde hole. Dus ik ben bang dat Badley Compton voor hem op een enorme teleurstelling gaat uitlopen. Zo werelds zijn we hier niet,’ zei ze misprijzend. ‘En Jim en Molly Price duidelijk wél.’

Na de lunch kwam Persephone, Flappy’s PA, terug van haar middagpauze die ze in de tuin had doorgebracht, waar ze op een van de bankjes had genoten van het herfstzonnetje en de vogels die zongen. Flappy had haar eind augustus van dat jaar in dienst genomen om althans een deel van de werklast van haar over te nemen. Want om het iedereen naar de zin te maken, dat was zelfs voor Flappy ondoenlijk, ook al ging multitasken haar moeiteloos af.

De jonge vrouw van achtentwintig was een innemende verschijning; ze had donker haar en donkere ogen, en haar neus en wangen waren bestrooid met kleine sproetjes. Ze was lief en zachtmoedig, eerlijk en efficiënt, en ze was discreet. Dat laatste vond Flappy het allerbelangrijkste. Want als Flappy érgens een hekel aan had, dan was het aan geroddel; tenminste, wanneer het over háár ging. Een héél

klein beetje roddelen over andere mensen, dat mocht, maar alleen als het onvermijdelijk was. Persephone roddelde nóóit, en dat was een van de redenen waarom Flappy haar zo graag mocht. Wat haar PA ook zag, wat ze ook hoorde, Flappy kon erop vertrouwen dat het binnen de muren van Darnley Manor bleef. Bij Persephone was ze veilig. Dat had ze recentelijk nog bewezen, toen ze Flappy in de armen van Charles Harvey-Smith had betrappt, op het feestje waarmee Hedda en hij de zomer hadden uitgeluid. Dus Flappy wist dat Persephone een geheim kon bewaren.

‘We moeten dringend aan het werk!’ Ze kwam voortvarend de bibliotheek binnenlopen, waar ze voor haar PA een bureau voor het raam had laten zetten.

Persephone glimlachte. ‘Je gaat me toch niet vertellen dat je er wéér een verplichting bij hebt genomen?’ Nadat haar PA haar op het zomerfeest in een compromitterende situatie had aangetroffen, had Flappy alle formaliteiten overboord gegooid en erop gestaan dat Persephone haar tutoyeerde. Toen haar PA haar van het feest naar huis bracht, had Flappy haar verteld dat ze een verhouding had met Charles en door haar biecht Persephone tot de status van vertrouweling verheven. In dat opzicht had ze niets aan haar dochters, die ver weg zaten, de ene in Canada, de andere in Australië, dus ze was dankbaar dat ze in Persephone een schouder had gevonden om op uit te huilen.

‘Ja, ik heb weer een plannetje bedacht. Maar maak je geen zorgen. Jij en ik hebben voor hetere vuren gestaan. Samen kunnen we alles aan. Ik geef een bal! Op oudejaarsavond.’

‘Echt waar? Wat een geweldig idee!’

Flappy was blij dat Persephone haar enthousiasme deelde, maar het verbaasde haar niet. Want net als Flappy zelf beschikte haar PA over een verfrissende daadkracht. Een bewonderenswaardige eigenschap en een van de redenen waarom Flappy haar had aangenomen. ‘Het moet spectaculair worden. Betoverend. Het soort bal waar mensen nog jaren over praten. Een magische avond waarover ze later aan hun kleinkinderen vertellen wanneer die naar de mooiste momenten in hun leven vragen.’

‘Het klinkt enig! Wat spannend!’

Flappy vernauwde peinzend haar ogen tot spleetjes. ‘Om te beginnen moeten we een thema bedenken.’

‘De jaarwisseling is toch al een thema op zich?’

‘Nee, ik wil iets originelers. De jaarwisseling, die viert iedereen toch wel. Ik wil er een extra dimensie aan geven. Iets unieks.’ Zoals altijd wanneer ze zich moest concentreren, zorgde Flappy voor verstillings in haar bezige geest, en ook nu weer duurde het niet lang of er kwam een briljant idee bij haar op. ‘Een gemaskerd bal!’ zei ze triomfantelijk. ‘Venetië! Vermommingen! Schitterende gewaden!’ Ze zag zichzelf al in een luisterrijke creatie, geïnspireerd op de grote Venetiaanse renaissanceschilders, en glimlachte voldaan. ‘Ja, dat doen we! *Un ballo in maschera*,’ zei ze in het Italiaans, want naast haar talloze andere talenten bezat Flappy ook een talentknobbel. ‘*Che meraviglia!*’

Persephone deelde haar opwinding en keek ernaar uit om zich prachtig aan te kleden. ‘Dan moet de tent worden ingericht en gedecoreerd in Italiaanse sferen.’

‘Precies! Het moet lijken alsof we in Venetië zijn.’ Flappy

werd steeds enthousiaster. ‘Compleet met kanalen en bruggen. Zou dat te realiseren zijn, denk je?’

‘Vast wel. Het zal niet goedkoop zijn, maar ik weet zeker dat we iemand kunnen vinden die de klus kan klaren.’

‘Geweldig. En zoiets verrukkelijks is het geld dubbel en dwars waard.’ Flappy vertrouwde erop dat Kenneth akkoord zou gaan. Als er *íemand* van een feestje hield, dan was hij het.

‘Laat het vinden van de juiste mensen maar aan mij over.’ Persephone sloeg haar notitieboek open en schreef met grote letters *FLAPPY’S BALLO IN MASCHERA* bovenaan een nieuwe bladzijde. ‘Jij moet de gastenlijst samenstellen.’

Flappy’s ogen begonnen te glanzen terwijl ze zich de ambiance voorstelde. ‘We moeten de Venetiaanse sfeer tot in de kleinste details zien te realiseren. Ik wil geen gewone glazen, maar gouden bokalen... en flonkerende sterren op het dak van de tent... en gondels op het water. Misschien kunnen we wel een paar Italiaanse *gondolieri* inhuren, in zo’n gestreept shirt en met een rood lint om hun hoed. *Molto chic, no?*’

Persephone, die vloeiend Italiaans, Spaans en Frans sprak, glimlachte. Alleen zij wist hoe pover Flappy’s kennis van het Italiaans was, want er was verder niemand die dat merkte. Flappy’s vriendinnen waren diep onder de indruk; in hun oren klonk het zo melodieus als het Italiaans van Dante. ‘Zoiets is hier in het dorp nog nooit vertoond. Iedereen zal zijn ogen uitkijken.’

‘*Tal quale*. Precies!’ zei Flappy.

Om klokslag vier uur, want Flappy was altijd uiterst punctueel, reed ze in haar glanzend groene Range Rover de hekken binnen van Compton Court; uit de cd-speler schalde ‘Koningin van de nacht’, van Mozart, voor het geval dat iemand het kon horen. Aan het eind van de lange, geweldige oprijlaan kwam de voorname zeventiende-eeuwse villa van Charles en Hedda in zicht. Het huis was schitterend, dat kon Flappy niet ontkennen. Om niet jaloers te worden, want jaloezie zou volstrekt ongepast zijn voor iemand die materieel zo gezegend was, hield Flappy zichzelf voor dat Compton Court geen zwembad had. Het zwembad op Darnley Manor was ronduit schitterend, mede dankzij het feit dat een van de wanden volledig uit glas bestond, waardoor het met één druk op de knop in een buitenbad kon worden omgetoverd. Wanneer de glazen wand was opengeschoven, hadden de zon en de frisse lucht vrij spel. Met het beeld van haar prachtige zwembad voor ogen parkeerde Flappy de Range Rover voor de indrukwekkende, klassieke gevel.

Johnson de butler deed open en ging haar voor naar de salon. ‘Ik zal Mrs. Harvey-Smith zeggen dat u er bent.’ Met die woorden liet hij haar alleen in het fraaie vertrek, waarvan de muren volhingen met kunst. Op kleine tafeltjes verspreid door de ruimte stonden talloze foto’s in zilveren lijstjes. Flappy was extreem netjes en ordelijk, anders dan Hedda. Er heerste in de kamer een aangename, ontspannen sfeer. Op de lage tafel slingerden tijdschriften, en behalve foto’s stonden er ook overal prullaria en snuisterijen. De

banken en fauteuils lagen bezaaid met een rijke verzameling kussens waarin geen enkel kleurenschema viel te ontdekken.

De salon ademde een Engelse sfeer, dacht Flappy, met een onmiskenbaar aristocratische uitstraling. Hedda was tenslotte de nicht van een markies. Denkend aan de stamboom van haar nieuwe vriendin voelde Flappy elke rivaliteit wegebben. Met de aristocratie kon ze niet concurreren, ook al moest ze tegelijkertijd bekennen dat die diepe indruk op haar maakte. Een adellijke titel had iets wat haar merkwaardig onderdanig stemde. En dat gevoel ervoer ze als een opluchting, want als Flappy érgens een hekel aan had, dan was het aan het spel om de ander voortdurend te moeten overtroeven. Het was zó vermoeiend om maatschappelijk aan de top te staan en die positie voortdurend te moeten consolideren en verdedigen.

Ze wilde net gaan zitten toen het gezicht van Charles achter het glas van de openslaande deuren naar het terras verscheen. Flappy's adem stakte in haar keel. Wat was hij toch knap, met dat dikke grijze haar! Met die lange rechte neus, die zinnelijke mond, en met de meest verbijsterende zee-groene ogen die ze ooit had gezien. Ze waren echt absurd groen. Als jade. Haar eerste reactie was opwinding. Wat had ze genoten van die verrukkelijke middagen in de cottage, helemaal aan het eind van de tuin van Darnley Manor.

'Beauty!' Charles kwam met grote stappen de kamer binnen en leek voornemens haar te omhelzen. En o, wat verlangde ze ernaar om die sterke armen om zich heen te voelen! Om te worden gekust door die volle, zachte lippen!

Maar ze deinsde achteruit als een opgeschrikte hinde. ‘Dag Charles,’ zei ze zedig, terwijl ze met de grootste moeite het beest diep vanbinnen geketend hield; het beest dat nog maar enkele weken eerder vurig en in alle vrijheid zijn gang had kunnen gaan.

‘Wat zie je er verrukkelijk uit!’

‘Dank je.’ Ze ging achter de bank staan toen hij nog een stap in haar richting zette.

‘Krijg ik geen kus, Beauty?’ vroeg hij fronsend. ‘Waarom doe je ineens zo preuts?’ Hij dempte zijn stem. ‘Toe, één kusje maar.’

‘Nee, Charles. Het is voorbij,’ fluisterde ze nijdig. Onder-tussen keek ze nerveus naar de deur, want Hedda kon elk moment binnenkomen.

Charles schonk haar de ondeugende grijns die haar vroeger in vervoering had gebracht, maar die haar nu met angst vervulde. ‘Het zal nooit voorbij zijn, Beauty. Je bent voor-goed onder mijn huid gekropen. Er is geen moment dat ik niet aan je denk. Liefde is niet iets wat je, als een kraan, aan en uit kunt zetten.’

‘Het was geen liefde, Charles. Dat weet je net zo goed als ik.’

Zijn grijns werd wellustig terwijl hij haar verslond met zijn ogen. ‘Je hebt gelijk. Het was ook lust. Verrukkelijke, gevaarlijke lust. En wat heb ik je telkens weer verrukke-lijk en gevaarlijk verwend. Denk je daar nog wel eens aan, Beauty?’

Nou en of Flappy daar nog wel eens aan dacht! Ze werd vuurrood.